
Probu se a ot es se!

By David Wilkerson

September 1, 1984 „Probu se, probu se! Oblec se v sílu svou, Sione, oblec se v roucho okrasy své, ó Jeruzaléme, místo svaté; nebo nebude již více na t dotíratí neobezaný a nečistý. Ot es se z prachu, povsta, posa se, Jeruzaléme; dobu se z okov hrdla svého, ó jatá dcera Sionská. Takto zajisté dí Hospodin: Darma jste sebe prodali, protož bez penz budete vykoupeni“ (Izaiáš 52:1-3).

To, co je tu zjevené, je Izaiášova smutná, skličující vize toho, čím se církev stala. (Mjte na pamti, že Sion je víc než starodávný Izrael, jsou to také Boží vykoupení v této pInoční hodin.) Naslouchejte jeho strašlivému popisu stavu Božího lidu:

Dcera Sionská, kdysi čistá a nádherná žena, která dala život tolika synm, leží jako otrok v prachu, zneužívaná a týraná neobezanými a nečistými.

Její odv je roztrhaný a špinavý, a ona zoufale na íká, sev ená v etzech, které dusí její hrdlo.

Prosí za t i vci: (1) aby byla rychle osvobozena, (2) aby nezem ela v otroctví, a (3) aby nebyla od íznuta od své duchovní potravý.

Její nepřátele stojí opodál, p íhlížejí, posmívají se a rouhají se Bohu – pošklebují se jí, že její B h nemá žádnou moc, aby ji z otroctví osvobodil.

Dopadly na ni dv strašlivé vci: zaprvé, žádný ji nelituje; a za druhé, nikdo ji neutší. Její vlastní synové „omráčeni jsouc, leží na rozcestí všech ulic, jako b vol v leči“ (Izaiáš 51:20). Podle Izaiáše byla úpln sama, žádná pomoc nebyla v dohledu: „Žádný jí nevedl ze všech syn, kterýchž naplodila, a žádný jí neujal za ruku její ze všech syn, kteréž vychovala“ (Izaiáš 51:18).

V rukou má kalich hrzy! Leží tam ve své hanb, zadusaná do prachu nepřitelem, který po ni šlape, jak se mu zachce. Ta, která porodila nádoby Hospodinovy, je te zneuctná a nečistá.

Ve svém bídném otroctví, neukojeném hladu, bezmocném stavu, upadla do netečnosti. Citlivost je pryč. Její duši sev ela lhostejnost. Duševn je tak zmatená a tak zahanbená, že dokáže jen ležet v prachu, omráčená a neschopná obrany. Pokud se brzy n co nestane, určit upadne do kómatu a zem e jako zví e v etzech.

Tragedií toho všeho je to, že tato ubohá, zotročená dcera Sionská se pro nic za nic prodala do otroctví! Žádný otroká jí nezajal a neodvedl pryč proti její vli. Nep emohla ji njaká veliká, neviditelná moc. Sama se prodala do otroctví – zbytečn! Poslechn te si pochmurná slova Izaiáše: „Darma jste sebe prodali!“ (52:3).

Te p ejd me k vci. O kom Izaiáš ve skutečnosti mluví? Kdo je tou zotročenou dcerou, která je v etzech jako zví e a je s ní tak ostudn zacházeno?

Zajatá dcera Sionská je každý a všichni, kdo se počítají mezi vykoupené, ale ještě žijí v h íchu. Toto politováníhodné stvo ení je v ící, který je p ipoutaný k utajovanému h íchu. Je to ten, kdo p ínáší hanbu do Božího domu tím, že žije dvojí život. Je to cizoložník, který si ud l páuzu od svého h íchu, aby slzami pokrýval oltá. Je to muž nebo žena, kte í vyhráli mnoho duší pro Krista, ale jejichž duchovní život je vysušován žádostivostí. Jsou to všichni, kte í jsou p ipoutáni k h íchu, kterého se dosud nez ekli, v ízí v prachu zoufalství, trápí se vinou, a šlape po nich nepřítel, který je nutí, aby si

dopřávali podle své vůle a rozmaru.

Není možné pravé vysvobození ze svazujících pletěz hříchu, dokud sami sebe neuvidíme jako tuto Sionskou dceru – v prachu, svázanou v pletzech, pošlapanou, pomalu klesající do duchovní apatie. Musíme se podívat na tuto Izaiášovu vizi a volat: „Ó, Bože, tohle představuje mě! Jsem spoutaný! Šábel po mně po celém šlape. Jsem znečištěný – moje čisté roucho se zašpinilo a roztrhalo, a nikdo mi nedokázal ukázat, jak se osvobodit!“

Skrze proroka Izaiáše nám Bůh přesně říká, proč nemůžeme být svobodní – proč nedosahujeme vysvobození z našeho zkořeněného, neustále se vracějícího hříchu: „Darmo jste sebe prodali!“ Bratře, sestro, není už čas, abychom se opravdu vážně a upřímně podívali na tu jednu nad námi panující vášeň, na ten jeden hřích, který nás stále ještě zotročuje, ten jeden hřích, ke kterému se stále ještě čas od času vracíme?

Většina křesťanů, včetně pastorů, se mohou stát mocní a velicí v Bohu, až na JEDEN zbývající, neopuštěný hřích. Tragickým příkladem je David Berg, zakladatel Božích dětí. Začal jako spolupracovník naší Teen Challenge v Huntington Beach, v Kalifornii. Byl mocným učitelem a kazatelem. Měl charisma a výborné znalosti Božího slova. Zpočátku byl velice horlivý: plakal za ztracené duše; věrně kázal evangelium. Ale David Berg (který si později změnil jméno na Moses Berg) měl utajovaný chtíč, který planul v jeho srdci. Posléze vyústil do incestu s jeho sedmiletou dcerou. Dohrnalo ho to k tomu, že opustil svou dlouholetou manželku a měl poměr s dlouhou řadou mladých žen. Stal se posedlým démonem. Jeho vedoucí démon Abrahim mu nařídil, aby začal s tím, co nazýval „koketní evangelizace“ – jiné pojmenování prostituce. Nakonec přiměl přes 6000 nevinných dívek k prostituci. Dnes vyrábí a distribuuje odporné pornografické kazety. Přiznal, že ho dnem i nocí pronásledují démoni chtíče. Teď je zcela posedlý demony, nikdy není uspokojen. Zkusil cizoložství, homosexualitu, sadomasochismus, incest. Jeho chtíč je neukojitelný.

Ať tento srdcervoucí příběh slouží jako temné varování pro nás pro všechny! Musíme se opravdu vážně, čestně a s Boží bázni podívat na náš hřích a připustit pravdu: „Nic mi to nedává! Toto otroctví, tato neustálá slabost mi nic nepřidává. Když se to vezme kolem a kolem, je to špatné!“

Jak se necháváme naším hříchem oklamat! Co je na tom pro nás dobrého? Jakou výhodu nebo užitek to pro nás může mít? Pár okamžiků nebo hodin potěšení? Ale za jakou cenu? Noci bez spánku; nesnesitelná vina; ničující fyzický dopad na naše tělo; strach a hrůza, že zarmucujeme milujícího Pána; zdrcující vědomí, že se můžeme zaháčkovat, stát se necitelní a skončit ve lhůstce – neschopni osvobození!

Srovnej potěšení, které ti dává tvůj hřích, se vši bolestí, kterou tě to stojí. Na plusové straně nebudeš mít nakonec nic. Dokud se tato pravda nedotkne tvé duše, nikdy nenajdeš vysvobození. Prorok Izaiáš mluvil za samotného Boha: „Snášíte toto otroctví absolutně pro nic za nic. Všechno je to zbytečné. Zaprodali jste se hříchem levně – zadarmo!“

Jsi na cestě k vítězství, pokud si dokážeš uvědomit pravdu, že tvůj hřích za to nestojí. Cesta hříchu je nerozumná, zbytečná a bezvýchodná. Neobviňuj Satana za své nesnáze. Nemůžeš prodat to, co nevlastní, takže on není ten, kdo nás zadarmo prodává. My sami si to děláme.

Když Bible mluví o „zaprodání zadarmo,“ zahrnuje to v sobě ztrátu všeho. Naznačuje, že když budeš pokračovat ve svém dopřívání si požitků, bude tě to nakonec stát všechno, co máš. Dcera Sionská ztratila všechno: svou reputaci, svou čistotu, svou rodinu, své naděje, svou budoucnost, své

společenství s Bohem. Jaké pravdy to musíme čelit a jednat s ní: „Můj hřích mi nic nepřidává. Zbytečně jsem se zaprodal. A navíc, jako vrchol toho všeho, budu-li ve svém hříchu pokračovat, připraví mě to o všechno, co mám. Nic to nepřidá – a vezme všechno!“

Hebrejské slovo pro nic je chinnam, které znamená: „Bez příčiny nebo důvodu“ nebo „sklonit se nebo snížit k podřadnému a oblíbit si to; jednat nebo být příznivě nakloněn podřadnému.“

Před nějakým časem se mi jeden přítel pastor svěřil: „Moje manželství je vzhůru. Moje žena mi nerozumí; není mezi námi žádná komunikace. Jestli mám někdy najít štěstí, musím pryč z tohoto vztahu! Potkal jsem nádhernou mladou dámu, která je duchovní, laskavá a má porozumění. Vyhovuje všem mým potřebám, zcela mě uspokojuje.“ Tento muž se se svou ženou rozvedl a oženil se s mladší ženou. Tohle rozhodnutí ho stálo jeho službu. Nedlouho poté se jeho nové manželství změnilo v totální hořkost a rozpadlo se. Je teď sám jako kůl v plotě, prodává pojištění. Truchlí nad vzpomínkami na svou milovanou rodinu a jeho kdysi úspěšnou službu. Zaprodal se pro nic...a nic mu nezůstalo.

Prosím, mějte na paměti, že zneuctěná dcera Sionská, ležící v řetězech a zlomená v prachu, není Jezábel nebo dítě ďábla. Spíše jsou to ti, „kteříž přisaháte ve jménu Hospodinovu, a Boha Izraelského připomínáte, však ne v pravdě, ani v spravedlnosti“ – ti, kteří „od místa svatého se jmenujete, a na Boha Izraelského, jehož jméno jest Hospodin zástup, zpoléháte“ (Izaiáš 48:1,2).

Pemýšlejte o tom! Mohl by nás Bůh vidět v takovém světle, když setrváváme ve své hříšné umíněnosti? „Ano, jsi (stále) moje dítě. Vždy tě budu milovat, ale ty se mnou jednáš zrádně! Zavřel jsi uši a zatvrdil svou šíji. Stal ses takovou zotročenou dcerkou, svázanou řetězy a válející se v prachu...!“

Slyšíš ve svých uších zvonit Jeho slova: „Očistěte se vy, kteříž nosíte nádobí Hospodinovo“ (Izaiáš 52:11)? Vidíš, k čemu jsi došel – jak jsi mizerný, jak ubohý, jak nečistý, jak zatvrdělý, slepý, zmatený, a blízko pádu do strnulosti podobné opilosti?

Existuje cesta z hříchu – a cesta do úplného vysvobození. Než jsme připraveni na vysvobození, musí se stát dvě věci: Musíme připustit, že jsme nečistí, řetězy svázaní otroci; a musíme uznat, že náš hřích je naprosto bezcenný. Tehdy jsme připraveni na to, abychom byli vysvobozeni. 52. kapitola Izaiáše je celá o vysvobození této ubohé, zajaté dcery Sionské. Je to obrázek našeho vysvobození z moci hříchu.

V této kapitole máme Boží odpověď na všechna naše otroctví, všechny naše zakořeněné hříchy, všechny naše svázanosti.

Začneme s tímto:

I. Bůh miluje i své nejneposlušnější děti – a On se je nechystá odsoudit, ale osvobodit. Poslechněte si milující slova našeho Otce, když přichází, aby vykoupil svou zajatou dceru Sionskou: „Probu se, probu se! Oblec se v sílu svou, Sione, oblec se v roucho okrasy své“ (Izaiáš 52:1). Vůbec žádná výtka, žádné odsouzení, žádné stažení Jeho lásky a milosti. Bůh nikdy nezapomíná ani se nevzdává svého zraněného, zotročeného dítěte. Když jeho sklíčená a trpící dcera Sionská volá: „Opustil mě Hospodin, a Pán zapomnul se na mne,“ Bůh odpovídá:

„I zdalíže se může zapomenouti žena nad nemluvítkem svým, aby se neslitovala nad plodem života svého? A by se pak ony zapomněly, já však nezapomenu se na tě. Aj, na dlaních vyryl jsem tě, zdi

tvé jsou vždycky p[ř]ede mnou“ (Izaiáš 49:14-16).

Jak osam[ě]lí se cítíme v našich osobních bojích o vytrhnutí a vysvobození z každého zakořen[ě]ného, tvrdošijného h[ř]íchu. Jak často si myslíme, že se nás B[ů]h v hn[ě]vu vzdal a nechal nás, abychom s nep[ř]ítel[em] v nás bojovali sami. Myslíme si, že je rozhodnutý k hn[ě]vu a soudu. Ale máme Boží slovo, a to říká opak! Dostali jsme hluboké a skv[ě]lé zaslíbení: „Já však nezapomenu se na t[ě]...zdi tvé jsou vždycky p[ř]ede mnou...“

Slovo pro zdi tu je „chowmah,“ což doslova znamená „spojený se zdí.“ Chápete, co to znamená? B[ů]h nám říká, že se k nám v našem zajetí p[ř]ipojuje. Zdi, které nás uzavírají, jsou též Jeho zdi. B[ů]h cítí, co cítíme my. V novozákonním jazyku: „cítí s našimi slabostmi.“

Všude v Písmu vidíme, že B[ů]h sám se zapojuje do boj[ů] svých neposlušných služebník[ů]. Je to jeden z nejpozbudiv[ě]jších a nejpot[ř]ejších p[ř]edstav, které o Jeho péči máme.

P[ř]ipome[me]me si Jákoba – velice neposlušné Boží d[ě]t[ě]. Byl pomazaným služebníkem, ale jeho h[ř]íchy p[ř]ivedly jeho i jeho rodinu až na dno. Bylo to v Bethel, kde se mu B[ů]h nadp[ř]irozen[ě] zjevil. Bylo to práv[ě] zde, kde vid[ěl] žeb[á]k, který dosahoval až do nebes a and[ěl]y, kte[ří] vystupovali a sestupovali. Vid[ěl] Hospodina a slyšel Ho, jak akusticky řekl: „A aj, já jsem s tebou, a ost[ř]íhati t[ě] budu, kamžkoli p[ř]jdeš, a p[ř]ivedu t[ě] zase do zem[ě] této; nebo neopustím tebe, až i učiním, což jsem mluvil tob[ě]“ (Genesis 28:15).

B[ů]h se p[ř]ipojil k Jákobovi, svému zotročenému synovi, a zavázal se, že ho nic neodradí od toho, aby naplnil své slovo, že bude s ním: „Pročtiv pak Jákob ze sna svého, řekl: V pravd[ě] Hospodin jest na míst[ě] tomto, a já jsem nev[ě]d[ěl]. Nebo zhroziv se, řekl: Jak hrozné jest místo toto! Není jiného, jediné d[ě]m Boží, a tu jest brána nebeská“ (Genesis 28:16,17).

Dvacet dlouhých let uplynulo od toho úžasn[é]ho zážitku – léta zkoušek a zármutku. Ale B[ů]h byl vždy s Jákobem. Poté, co opustil Bethel, se Jákob uvelebil v apatii, zapomn[ěl] na slávu té noci s Hospodinem. Ochladnul, odpadnul, stal se smyslným. Op[ět] se mu B[ů]h zjevil a mluvil k n[ě]mu: „Já jsem ten silný B[ů]h, kterýž jsem se ukázal tob[ě] v Bethel...kdež jsi mi se slibem zavázal; vstaniž nyní, vyjdi z zem[ě] této, a navrať se...“ (Genesis 31:13). B[ů]h řekl toto: „Vzpome[me] si, jak jsem se t[ě] dotknul. Vzpome[me] si na všechny sliby, které jsi mi dal. Vrať se k oltá[ři] – zpátky do Bethel.“

Místo toho se Jákob usadil v Sochot: „Jákob pak bral se do Sochot“ (Genesis 33). V hebrejštin[ě] znamená Sochot dv[ě] v[ě]ci: „ustupování“ a „místo b[ě]men.“ V Sochot se dostal do všech možných potíží. Jeho d[ě]m byl zneuct[ě]n: jedna z jeho dcer byla znásiln[ě]na a jeho synové spáchali vraždu: Jak strašná b[ě]mena! P[ř]esto si ani jednou nedal své potíže do souvislosti s tím, že je mimo Boží v[ě]li – že je na špatném míst[ě] kv[ůli] své neposlušnosti.

Kdybychom tam byli, jak bychom Jákoba p[ř]kn[ě] srovnali! „Pane, vždy[dy] vy jste v téhle kaši kv[ůli] neposlušnosti svého srdce. Neposlechl jste Boha! Podívejte se na ostudu a žal, který jste zp[ř]osobil sob[ě] i své rodin[ě]!“ Jak odlišn[ě] jednal s Jákobem náš trp[ě]livý B[ů]h. Neřekl ani slovo o Sochotu nebo o tom, že je mimo Boží v[ě]li. Ani slovo o veškerém znesv[ě]cení, vražd[ě] a nečistot[ě]. Žádné výčitky. Žádné odsouzení.

Místo toho B[ů]h ukázal Jákobovi jasnou cestu k vysvobození a svobod[ě]: „Vstana, vstup do Bethel“ (Genesis 35:1). M[ohl] veškeré právo mu vynadat: „Proč jsi ignoroval moje p[ř]íkazy? Proč jsi tak neposlušný, tak slabý? Proč jsi odmítnul naslouchat a poslechnout?“ Ale On to neud[ě]lal. On prost[ě]

zármutek této nešťastím zrcené, opuštěné, zoufalé, zraněné ženě se zlomeným srdcem, která leží v prachu. Spíš ji chce potěšit těmito slovy:

„Ó jak krásné na horách nohy toho, ještě potěšené vřci zvučuje, a ohlašuje pokoj, toho, ještě zvučuje dobré, ještě káže spasení, a mluví k Sionu: Kraluje Bůh tvůj“ (Izaiáš 52:7).

V tom je, Boží lidé, naše poselství všem pohmožděným, zlomeným, zajatým Pánovým dětem: „Strážní tvoji hlasu, hlasu pozdvihnou, a spolu prokřikovatí budou; neboť okem v oko udrží, že Hospodin zase přivede Sion. Zvučte, prozpěvujte spolu pustiny Jeruzalémské; neboť jest potěšil Hospodin lidu svého, vykoupil Jeruzalém“ (Izaiáš 52:8,9).

Ubohá, zajatá dcero – probu se! Stále jsi milována. Prodala ses pro nic za nic; bez peněz budeš vykoupena – zadarmo – pouze milostí. Jak dobrá zpráva! Tvé okovy spadnou. Opět budeš zpívat a jásat radostí. Dostaneš nové roucho. Budeš obnovena. Bůh tě přivede zpět jako nevěstu pro svého Syna.

II. Zajatá dcera Sionská nebude nikdy vysvobozena, dokud sama nepřivezme nadvládu ve jménu Pána
Zotročená dcera Sionská se musí otřást, povstat ze špíny, zbavit se šetřivosti, a zaujmout své právoplatné místo, posadit se s Kristem na nebeských místech. „Otráse se z prachu, povstane, posadí se, Jeruzaléme; dobu se z okovů hrdla svého, ó jatá dcerko Sionská“ (Izaiáš 52:2).

Vzbu se, otráse se a obleč se v Jeho sílu. Síla tu v hebrejštině je „owe,“ což znamená „vlastní smůlost,“ s drzostí připomínající lva, který vstává, aby šval, mává svou hřívou a chystá se ukázat svou sílu.

Tato hříšná, zotročená dcera je svým Pánem velice milována. Ale zemře jako otrok, pokud sama se svým stavem něco neudělá. Jsou tu všechny známky toho, že šetřivosti nejsou zamčené. Není tu žádná neviditelná moc, která by ji držela dole. Může kdykoliv svobodně odejít ze svého otroctví, obléknout nádherné roucho svatosti a vrátit se na své právoplatné místo s Kristem na trůnu. Bůh všem svým zotročeným dětem říká: „Probu se ke své zodpovědnosti! Setřes všechny ty falešné myšlenky, že nemůžeš zanechat svého hříchu!“

Bůh nás nikdy nežádá, abychom udělali něco nemožného. Řekl by nám, abychom se vyvlékli z pout, která by byla uzamčená a bylo by nemožné z nich uniknout? Řekl by nám, abychom vstali a odstranili špínu, kdybychom neměli moc nebo sílu, abychom to udělali? Bůh říká, že jsme svobodní – hřích nad námi nepanuje! Zůstaneme-li v otroctví zakořeněného hříchu, je to jednoduše proto, že jsme odmítli vstát a odejít.

Neříkej: „Jsem bezmocný. Nemám žádnou sílu ani vřli vzdorovat a bránit se.“ To prostě není pravda. Máš všechnu Boží moc a všechny nebeské síly k dispozici. Zjevená Boží paže je ve tvém duchu. Tady je ta pravda – a ty se k ní musíš postavit čelem:

„Jeho božská moc nám darovala všechno, co patří k životu a zbožnosti“ (2. Petr 1:3).

„Tomu pak, který je podle moci působící v nás schopen učinit nezměrně více než všechno, co prosíme nebo rozumíme“ (Efezským 3:20).

Vsta, zanech hříchu – a přejdi do radosti Vykoupený Hospodin v se musí nejdříve vrátit a zřeknout se všech model, než může nastat nějaká radost. „A tak ti, kteréž vykoupil Hospodin, a se navrátí, a

přijdou na Sion s prozpěvováním, a veselé vřchné ať jest na hlavě jejich“ (Izaiáš 51:11).

Bůh řekl: „Ve své síle jste sestoupili do Egypta. Daro jste se prodali. Teď se otčeste, povstaťte a vraťte se.“ „Odejdťte, odejdťte, vyjdťte z Babylona, nečistého se nedotýkejte; vyjdťte z prostředku jeho“ (Izaiáš 52:11). Tohle je klíč k vítřzství – a není možné se mu vyhnout! Jsem zodpovědný za to, abych Boží mocí, která je ve mně, zanechal hřřchu. Žádné výmluvy. Žádné odklady. Musím se pohnout! Musím se vrátit!

Tohle je bod smrti – smrti Křřže. Kristus šel přede mnou, On zlomil moc hřřchu. Nemohu spoléhat na svou smrt, vzkřřšení a vystoupení, dokud nepřejdu do poslušnosti. Prudký vzestup, přřlom do slávy, do radostného zpřvu, do uzdravení a obnovení, přřchází jen poté, co jsem učinil definitivní rozhodnutí, že opustím všechny své modly a přřjdu za Kristem. „Vřichni totiž o nás sami vyprávřjí, jaký byl náš přřchod k vám a jak jste se obrřtili k Bohu od model, abyste sloužili Bohu živému a pravému“ (1. Tesalonickým 1:9).

Čekáš na někoho, aby tě vzbudil – otčásl s tebou a zázračně tě vytáhnul z prachu? Bůh nevyvedl Izrael z Egypta na křřdlech andřř. Oslabil jejich nepřátele – odebral všechnu faraónovu moc a autoritu – potom jim řekl, aby se zvedli a odeřli! Nebylo to tak, že by je Bůh učinil silnými, ale že Bůh učinil všechny jejich nepřátele slabými. Na Křřži zbavil Kristus Satana jeho moci nad vřřřícími. Jeho pata rozdrtila hlavu hada. Osvobodil nás – je na nás, abychom si tuto svobodu přřisvojili a řli!

Dcera Sionská patřří do nebe, sedí s Kristem, v rouchu svatosti. Co je nejvřřší přřekážkou pro její svobodu? Není to řábel. Nejsou to řřetřzy, které ji drří. Je to něco tēmřř neuvřřitelného. Je drřena ve svém otroctví, protože čeká na někoho jiného, kdo by ji pozvednul – oprřřil – odstranil její řřetřzy – a oblkl ji.

Proto nebude mnoho křřesřanř nikdy vysvobozeno ze svých řřetřzř. Čekají na někoho, kdo na ně vloží ruce a vyřene jejich slabost. Čhtřřjí, aby je Bůh nadpřřirozeně pozvednul z jejich otroctví, bez jakéhokoliv úsilí z jejich strany. Mřžeš se modlit, jak chceš: „Pane, osvoboď mě! Zlom moje okovy! Dostaď mě z této strašné díry.“ Ale nic se nezmmňí, dokud se ty sám neprobudíš, nerozhýbeš se, nepovstaneš a neopustíš svřř hřřřch!

Tvé řřetřzy nedrří žádný démon. Pán stojí přřipraven, nabízí ti nádherné roucho čistoty. Vřechno, co od tebe řřádá, je toto: „Vstať! Otčes se! Svobodně odejdě – je to ve tvé duchovní síle. Pojď a zaujmi své místo vedle mě v nebesřch. Vrať se a budeš uzdraven. Pojď a raduj se, zpřvej, jsi usmřřený.“

III. Přřlom do plného osvobození přřchází ve chvíli, kdy si uvřřdomíme, kdo jsme v Kristu! Bůh nám řřřká: „Probuď se – ke své síle.“ Podřvejme se na zajatou dceru jinak. Jak bude osvobozena? Jednoduře zjevením toho, kdo je. Niřm jiným. Bude svobodná v ten moment, kdy rozdmřřchá dary, které v ní jsou. Leží tam krvácejřící, zranřná, v řřetřzech – když k ní dolehne hlas z nebe: „Probuď se, dťř. Jsi silná v Pánu. Mřžeš odejť!“ Neřříkej mi, že jsi zrovna tak slabý jako malý beránek. Jsi beránek s povahou lva, lví mocí a silou. Není divu, že Satan utřká. Přředstav si legii dřmonř, která se přřibřřuje k jednomu z třřchto mocí obdařených beránřř: „Dávejte pozor! Jeden z nich mřže zahnat tisíce z nás na útřk. Deset jich mřže zahnat deset tisíc z nás.“

Rozdmřřchej dar Ducha svatého! Byla ti dána veřkerá moc nad nepřřitelem. Tohle je tragédie třřch křřesřanř, kteřří dál řřijí jako obřřti hřřřchu: Jsou slepí k moci a síle, která je v nich. Satan se postará, aby se vidřřli podobní Samsonovi – zbavení vřř moci a síly kvřřli nřřjakému kompromisu. To je starozákonní teologie. Je to lež, která drří mnoho křřesřanř v otroctví. Vidí své řřádosti, jak je vodřř

kolem dokola, jako by byli slepí, bezmocní služebníci.

Tak to není! Můžeš být právě teď v drápech spoutávajícího hříchu, ale jestliže činíš pokání a plně důvěřuješ Bohu, jsi stále mocný v moci a síle Ducha svatého. Och, kdyby mohla církev Ježíše Krista slyšet a rozumět tomu, co Bůh říká skrze Izaiáše:

- Probu se! Použij sílu, kterou máš!
- Vsta z prachu! Jsi vykoupený!
- Žádné neobezané nebo nečisté osoby se nedotknou mých svatých věcí!
- Setes svou slabost a apatii!
- Uvědom si, kdo Já jsem – uvědom si, kdo jsi ty!

Vsta a budeš vírou sedět ve vítězství na nebesích!

Nemusíš být v pletěch už ani hodinu! Byl jsi osvobozen – chop se své svobody!

Copyright/Reproduction Limitations: This data file/publication is the sole property of World Challenge, Inc. It may be printed in its entirety for the reader's personal use or to pass on to family and friends. It may not be altered or edited in any way and all reproductions of this data file/publication must contain this copyright notice. This material is not to be posted or transmitted publicly/electronically on any Web site, Web page or FTP site other than: worldchallenge.org, davidwilkerson.org or tscpulpitseries.org

© 1984 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771